

פסטיבל ברלין
הסיכום

ברלין 1981. פסטיבל ענקי. מאות סרטים ואלפי אורחים מעשרות ארצות. אירוע קולנועי שנתי, השני בממדיו אחרי פסטיבל קאן. יריד רחב-ממדים, שבו באים להציג את מיטב היצירה של החודשים האחרונים, ולהתעדכן בכל מה שמתרחש בעולם ה"סרטים" — במזרח ובמערב, בארצות המתורעשות ובעולם השלישי. על הגייר, חוויה מרתקת ויחידה במינה לאוהבי הקולנוע. במציאות, יבול דל ומאכזב.

מה קרה? מנהלי הפסטיבל טוענים, כרגיל, שהמזכיר בשנת-בצורת. הקולנוע

בנערה מן הפרובינציה, אין להאשים את הפסטיבל.

פסטיבל ברלין. אולי, אבל כאשר אין בר פסטיבל זה אפילו סרט צרפתי אחד, ויש סרט איטלקי ברמה של "קומדיית בורקאס", ולעומת זאת ארץ המתקשה להגיע למוצרי-קולנוע מושלמים, כמו בלגיה. למשל, מור צאת עצמה עם שני נציגים בתחרות ה"רשמית", הרי משהו אומר דרשני. ואמנם רבים היפנו את מבטיהם הזועמים אל עבר המנהל של התחרות הרשמית. מוריץ דה האדלן.

הסינאט הברליני. המשלם, לפי השמור עות, כ"6 מיליוני מארקים (כרבע מיליארד לירות) למימון הפסטיבל, לא שבע הרבה נחת. ועוד לפני שהתחיל האירוע עצמו, כבר דובר על אפשרות מינויו של מנהל



יודי נייאקו ויאן מאדארם ב"תודה, הכל בסדר" על מעמד האשה



כרות הפסטיבל הבינלאומי ה-31 בברלין יבול דל ומאכזב

בחינות, איכות ידועה לרבים מבאי הפסטיבל. ובאשר לסרט האמריקאי השלישי, מחווה: הוא שייך לסוג ההפקות המסחריות הגשענות בעיקרן על חשקן אחד (במקרה זה ג'ק למון) וקשה להגדיר את הכללתו בתוכנית כהישג מרשים במיוחד.

שריקות בוז. ואם לא היה די בסרטים עצמם, הגיע תורם של הפרסים, בליל הנעילה. אלה השלימו את התמונה המבוי-כה החלוקה בין מזרח למערב היתה צפויה מראש, כמו בכל פסטיבל, שהרי ברור לכל, שמארגנים נבונים אינם מעוניינים להסכים עם אחד מן הגושים, פן יחליט, חס ושלום, להתרים את האירוע. אבל גם במיסגרת החלוקה הזו אפשר היה למצוא שיטה יותר מחוכמת לבחירת המצטיינים. פרסיהמישנה לא עוררו התרגשות מיר-חדת, אך כאשר הכריז יושבראש צוות השופטים, הבמאי הספרדי אנטוניו איסאסי (הידוע כרוקח סרטי-פעולה מסוג ב'), כי בן ארצו, קארלוס סאורה, זכה בפרס הגדול, דב הזהב — בגין התיאור השטוח

שתעשייתם מקופחת דווקא בפסטיבל הי אמור לייצג אותם. ולראייה הצביעו על כך שהסרט המייצג את גרמניה בתחרות הוא הפקה נסיונית, פספסנית, עשויה כולה בעגה באוואריית, בידי אדם בשם הרברט אכטנבוש, הנחשב יותר לבדיחה מוצלחת מאשר ליוצר של ממש.

כאשר הצביע דה-האדלן על העובדה, שהוא החזיר את האמריקאים לתחרות, הביא את מארטין סוקרסוה ואת סרטו החדש של רוברט רדפורד, מיהרו מקטרגו להזכיר ששני הסרטים הוצגו למעשה מחוץ לתחרות. אף אחד מן השניים לא היה בכורה עולמית. כפי שיאה לפסטיבל בני-לאומי חשוב, ושניהם היו כבר, מהרבה

אחר לשנה הבאה (למרות שלדה-האדלן יש עוד שנתיים מובטחות בחוזה). איגודי מפיקים, אנשי קולנוע וטלוויזיה, הכריזו במינשר שהפיצו בעת הפסטיבל, כי יסרבו לשתף פעולה כל עוד תימשך המדיניות הנוכחית וההנהלה תישאר על מכונה. הגרמנים התלוננו עוד לפני זמן,

במשבר, וזה מה שיש לו להציע. אם קארלוס סאורה עושה השנה את הסרט החלש ביותר בכל הקאריירה שלו, אחרי שהפליא בתיח-כום של קריאת העורב (מבלי להזכיר סרטים שלא הוצגו בישראל), ואם קליד גורטה מפעיל את הרגישות המופלאה שלו (הזכורה מרוקמת התחרה) בנושא שולי,

פרסי פסטיבל ברלין - 1981

- דב הזהב — פרס הסרט הטוב ביותר — "מהר, מהר" של קארלוס סאורה (ספרד).
 - דב הכסף — פרס-מישנה לסרט המצטיין — "בחיפוש אחרי רעב" של מרינל סן (הודו).
 - דב הכסף — פרסי המישחק
- הגברי — ג'ק למון ב"מחווה" של בוב קלארק (ארצות-הברית); אלכסנדר סול-זינין ב"26 יום בחיי דוסטויבסקי" של אלכסנדר זרחי (ברית-המועצות).
- דב הכסף — פרס המישחק הנשי — בארבה גראבובסקה ב"קדחת" של אניאסקה הולנד (פולין).



בארברה גראבובסקה הפרס הנשי

- ציון לשבח — על תסריט והדי-רכת שחקנים — מארקוס אימהוף על סרטו "הסירה מלאה" (שווייץ).
- ציון לשבח — על איכויות אסי-תטיות מיוחדות — סאז'ון סוזוקי על סרטו "נעימות צועניות" (יפאן).
- ציון לשבח — על איכות הצי-לום — ג'ורג' בארסקי על צילום "אדמתו רחבת הידיים של אלכסיס דראוון" (בלגיה).
- פרס הביקורת הבינלאומית — "הסירה מלאה" של מארקוס אימ-הוף (שווייץ) ו"תודה, הכל בסדר" של לאסלו לוגוסי (הונגריה).
- פרס הכנסיה קאתולית — "הסירה מלאה" של מארקוס אימהוף (שווייץ).



ג'ק למון (עם רובינסון וקום קאטארד) הפרס הגברי



ברונו גאנץ ב"הממציא" על שלום ומילחמה